

Bibel OCH BEKÄNNELSE

NR 3 2016 – ÅRGÅNG 30. FINLANDSUPPLAGA ÅRGÅNG 2

© FOTO - BIRGITTA ERLANDSSON

Lova HERREN, min själ! HERRE, min Gud, du är väldig och stor, klädd i majestät och härlighet. . . Du vattnar bergen från dina salar, jorden mättas av det du skapar. Du låter gräs skjuta upp för djuren och örter till människans tjänst. Så låter du bröd komma från jorden, och vin som ger glädje åt människans hjärta. Psaltaren 104

BIBEL OCH BEKÄNNELSE

Tidning för Lutherska Bekännelsekyrkan i Sverige och S:t Johannes evangelisk-lutherska församling, Finland. Utkommer med 5 nummer om året. Tidningen utkommer i två delvis olika upplagor.

Redaktion: Ingvar Adriansson (red.), Birgitta Erlandsson, Gunilla Hedkvist, Ingela Lindmark Edvardsen, Ola Österbacka.

Layout: Kjell Petter Bakken

Redaktionsråd för Finlandsupplagan: Hans Ahlskog, Øyvind Edvardsen, Ola Österbacka.

Redaktionssekreterare och expedition: Ola Österbacka, Skolhusgatan 11 A 9, 65100 Vasa; tfn +358 50 339 6383. E-post till red.rådets medlemmar: fornamn.efternamn@sanktjohannes.info.

Internet: <http://sanktjohannes.info>
Tidningen sänds till alla som meddelat intresse. **Frivillig prenumerationsavgift** kan betalas till IBAN: FI18 3131 1000 2060 07; BIC: HANDFIHH. Uppge namn och adress för tidningsmottagaren.

S:t Johannes evangelisk-lutherska församling

Vi tror att Gud har skänkt hela världen glädjebudskapet om den försoning som skett i Kristus. Vi tror att Jesus Kristus till sin natur är sann Gud, att han har blivit människa för vår skull, levtt ett syndfritt liv, lidit och dött i vårt ställe och uppstått från de döda.

Genom tron tar vi emot denna försoning, får förlåtelse för våra synder och har löfte om evigt liv tillsammans med Gud. Syftet med vår församlings existens är att föra vidare detta glädjebudskap, och att samlas kring predikan, dop och nattvard för att växa i den tro vi fått av Gud.

Vår tro har en enda grundval, nämligen det Ord som Gud har gett oss i Gamla och Nya testamentets heliga skrifter. Det är Gud själv som har inspirerat de mänskliga författarna till Bibelns 66 böcker, och därför ska dessa skrifter inte förstås som mänskliga produkter utan som Guds eget ord. Bibelns ord är den enda normen för sann kristen lära.

Vi bekänner oss till de lutherska bekännelseskrifterna samlade i Konkordieboken från år 1580, eftersom vi funnit att de helt överensstämmer med vår församlings enda grundval: Bibeln.

Vår tro är inte ny, utan har funnits i alla tider, där människor har tagit till sig Guds ord och rättat sig efter det. Eftersom vi har förstått att vi är stora syndare inför Gud behöver vi Guds ords rena och klara undervisning, där förlåtelse och upprättelse skänks åt oss genom förkunnelsen av Jesu försoningsverk.

Vi delar tro och kyrkogemenskap med KELK, den Konfessionella evangelisk-lutherska konferensen, som består av mer än 20 kyrkor runtom i världen. Tillsammans är vi omkring en halv miljon kristna i denna internationella gemenskap, och det är vår önskan att allt fler ska dela vår gemenskap, där Frälsaren Jesus och syndernas förlåtelse alltid står i centrum.

Har jag gjort

I Kristi Jesu namn. Kära Guds heliga, tvättade i blodet från Lammet, renade och heliga!

Wilket privilegium! I Bibelns sista bok låter Gud Johannes se en kort glimt av himlen. Johannes såg *en stor skara ... av alla folk och stammar och länder och språk* (Upp 7:9). Den skaran av människor stod inför Guds tron, klädda i vita kläder och med palmblad i sina händer. Tillsammans ropar de med stark röst: *Frälsningen tillhör vår Gud ... och Lammet!* (Upp 7:10).

Alla Guds heliga änglar instämmer. De tillber också Gud och säger: *Amen! Lovsången, härligheten, visheten, tacksägelsen, äran, makten och kraften tillhör vår Gud i evigheters evighet. Amen* (Upp 7:12).

Wilket privilegium! Denna morgon tillåter Herren Jesus oss att få en försmak av den himmelska glädjen. Idag samlar Han oss, folk från olika länder och språk, och förenar oss. För en liten stund kan vi nu se och höra varandra. Tillsammans kan vi också ropa ut den ärofyllda lovprisningen: "Ty riket är Ditt och makten och härligheten i evighet. Amen."

Vi älskar de kända orden som kommer sist i Herrens bön. Hur många gånger har du uttalat den bönen? Många gånger! Fråga nu dig själv: Hur många gånger har du hört *en predikan över Judas brev*? Kanske inte så många gånger. Judas korta brev är kanske mindre känt, men det slutar också i en ärofylld och trösterik lovprisning. Lyssna till de avslutande orden av Judas brev:

Han som har makt att bevara er från fall och föra fram er fläckfria och jublande inför sin härlighet – den ende Guden, vår Frälsare genom Jesus Kristus, vår Herre – honom tillhör ära, majestät, valde och makt före all tid, nu och i all evighet. Amen (v 24-25).

Under många år plågade en fråga Martin Luther: "Har jag gjort tillräckligt?" Kommer Gud att acceptera mig? Också efter att han gick med i klostret, även efter allt fastande och alla böner, plågade ännu denna fråga honom: "Har jag gjort tillräckligt?" Satan och Luthers eget samvete svarade honom snabbt: "Nej! Du har inte gjort ens närpå tillräckligt! Ditt hjärta är ont! Du är fördömd!"

Först när Luther förstod evangeliet genom Guds nåd fann han frid för sin själ: "Martin, Gud har gjort det fullkomligt! Se på Kristus! Han är din Frälsare! Sätt ditt hopp till Herren Jesus!"

Visst ska vi tacka Gud för att den frågan inte plågar oss, eller hur? Vi är barn av reformationen! Vi känner Guds goda nyheter. Vi vet att Jesus dog för oss. Vi vet att Jesus förlät oss våra synder, eller hur?

Ändå. "Har jag gjort tillräckligt?" Jag medger att denna fråga besvarar mig. Min äldsta dotter är 17 år. Hon har levt med oss i Ryssland hela sitt liv. Nästa år har hon planerat att lämna oss. Hon har planer på att börja studera på jordklotets andra sida i Amerika. Efter det kommer vi troligen bara att träffa henne en gång om året för en kort stund. Har jag gjort

tillräckligt?

tillräckligt? Kommer min dotter förbli trogen mot sin Frälsare? Hur blir det med mina andra barn? Kommer de att finna kristna livskamrater? Kommer de att lära sina barn att älska Frälsaren? Kommer jag att återförenas med mina barn och barnbarn i himlen? Har jag undervisat dem tillräckligt bra? Har jag varit en tillräckligt bra far? Satan och mitt samvete dömer snabbt: ”Nej! Du är skyldig!”

”Har jag gjort tillräckligt?” Den frågan besvarar mig som pastor. Har jag varnat de obotfärdiga? Har jag sökt upp de vilsegångna? Har jag jobbat tillräckligt hårt? Har jag uppmuntrat? Har jag vårdat? Har jag sagt de rätta sakerna? Förstår mitt folk? Kommer de att förbli trogna mot Herren Jesus? Har jag troget tjänat Guds folk? Satan och mitt eget samvete fördömer snabbt: ”Nej! Du är skyldig!”

”Har jag gjort tillräckligt?” Besvaras du av den frågan? Judas skriver sitt korta brev för att varna oss. Han säger: *Jag fann det nödvändigt att skriva och mana er fortsätta kämpa för tron* (v 3). Han säger: Arbeta och kämpa för att förbli trogna mot Herren Jesus! Arbeta och kämpa för att tjäna andra med Guds sanning! Varför? För att så många avfaller från Frälsaren, från stora andliga välsignelser!

Judas påminner: Tänk på Israel i öknen. Detta folk såg Gud straffa farao med tio mirakulösa plågor. De vandrade genom Röda havet på torr mark med vattnet som väggar på båda sidorna. Ändå måste Gud förgöra många israeliter på grund av deras hårdnackade otro.

Judas tar ett ännu mer överraskande exempel: Tänk på Guds änglar! Alla Guds änglar var en gång heliga. De såg alla Guds himmelska härlighet. De åtnjöt alla ett perfekt liv och salighet. Men nu är många av dessa tidigare heliga änglar inlåsta i ett mörkt fängelse och dömda till den eviga döden.

Så säg inte: Jag är en pastor! Jag är en av vår kyrkas ledare! Jag är en trogen kristen! Jag kan aldrig falla! Före dig inte med Petrus då han säger: *Herre, även om alla andra överger dig, så ska jag aldrig överge dig* (Matt 26:33). Judas säger: *Jag fann det nödvändigt att skriva och mana er fortsätta kämpa för tron* (v 3) och *ni ska bygga upp er själva på er allra heligaste tro och be i den helige Ande. Håll er kvar i Guds kärlek* (v 20f).

Ja, Judas varnar oss med rätta, med Guds heliga lag. Men framförallt tröstar och styrker han oss med Herrens ljuvliga evangelium – speciellt med lovprisningen i slutet av brevet, v 24–25.

Han som har makt att bevara er från fall (v 24a). Det finns En – och bara En – som vakar över våra hjärtan. Det finns bara en trofast, mäktig Herde som håller uppsikt över sin ofta irrande flock. Det är Han som kallade kung David till ånger. Det är Han som upprättade Petrus efter hans fruktansvärda fall. Det är Han som förlåter oss på nytt och på nytt med ny nåd varje morgon. Det är Han som föder och leder och styrker oss på vår resa hem.

”Har jag gjort tillräckligt?” Bort med dina själviska rädslor! Ge ära

åt Honom som bevarar dina fötter från att falla!

Gud bevarar oss inte bara från att falla, Han för oss också fram *fläckfria och jublande inför sin härlighet* (v 24b). När Herren Jesus gav Petrus den första mirakulösa fiskefångsten, föll Petrus ner inför Herren och sa: ”Gå bort från mig! Jag är en syndfull man!” När änglarna uppenbarade sig för kvinnorna på påskmorgonen vid graven föll kvinnorna ner och dolde sina ansikten. När Gud talade ur molnet på förklaringsberget föll Petrus, Jakob och Johannes ner av fruktan. På den underbara dag när skapelsen kommer att skaka, när himlarna kommer att rullas ihop som en bokrulle, när elementen smälter av en fruktansvärd hetta, när så många kommer att ropa fulla av skräck, då kommer du inte att snava eller falla. Dina knän kommer inte att skallra av fruktan. För det finns En som för oss fram stadiga och orädda!

När vi står inför Härlighetens Herre, när den rättfärdige Domaren granskar varenda händelse i våra liv med sina allseende ögon, när Han beaktar alla våra gärningar, ord och dolda motiv, kommer vi att stå klanderfria! Inför människor och änglar kommer Gud att förklara: ”Du är felfri!” Felfri? Petrus använder det ordet om Herren Jesus, ett Lamm *utan fel och brist* (1 Pet 1:19). Författaren till Hebreerbrevet använder det ordet för att beskriva Jesu perfekta offer (Heb 9:14). Och nu använder Judas samma ord för att beskriva oss! Även vi kommer att stå felfria

på Guds stora domedag – fria från syndens minsta fläck.

Vi kommer att stå och välkomna vår Frälsare ”jublande”. Kommer du ihåg Job? Kommer du ihåg hur Job plågades? När döden grep tag om Jobs själ, var hans tröst: *Jag vet att min återlösare lever* (Job 19:25). *Jag vet att Han kommer att uppväcka min nerbrutna kropp från döden! Jag vet att Han kommer att ge mig liv som räcker för evigt! Därefter tränar jag i mitt innersta* (Job 19:27). Samma glädje kommer att fylla våra hjärtan när vi ser vår käre broder komma på himlens moln med alla sina änglar ”den sista dagen”. Den dagen kommer att göra ett slut på alla svårigheter, oro och tårar. För han ”har makt att bevara er från fall och föra fram er fläckfria och jublande inför sin härlighet” (v 24b).

Hur kan det vara så, att vi på den dagen kommer att stå jublande och välkomna världens slut? Hur kan det vara så, att den helige Guden kommer att förklara dig *icke skyldig*? Du är lika ren som

Kristus själv!? På grund av *den ende Guden, vår Frälsare genom Jesus Kristus, vår Herre* (v 25a). Vi har en underbar Far! Från evighet har Gud vår Far velat dela alla sina välsignelser med oss. Det är också därför han skapade himmel och jord och Edens lustgård. Och när Adam och Eva avföll och trotsade Gud vår Far, offrade han Sin käraste skatt för oss. Fadern sände sin enfödde Son för att bli en mänsklig varelse. Gud ville att Hans Son skulle leva i vårt ställe och hålla Hans lag i vårt ställe. Fadern ville att Jesus Kristus, Hans Son, skulle ta på sig alla människors skuld och dö en neslig och plågsam död på ett kors. Och på tredje dagen uppväcker Fadern vår Frälsare Jesus Kristus från de döda.

Därför må varje återlöst själ från norr, söder, öster och väster förenas i en härlig lovprisning till den evige Fadern, Sonen och den helige Ande: *Honom tillhör ära, majestät, valde och makt före all tid, nu och i all evighet* (v 25b).

Hela evigheten kommer inte att ge ens närapå tillräckligt med tid

att tacka och prisa Gud vår Frälsare. Så låt oss börja redan nu!

Låt oss sjunga tillsammans och tillbe vår Gud nu under dessa få värdefulla minuter som vi har kvar av vår gudstjänst. Låt oss sedan gå våra skilda vägar med kunskapen genom tron att vi ännu är förenade. Låt oss kämpa för tron! Låt oss arbeta och kämpa med att sprida Guds goda nyheter till alla som kommer att lyssna. Må Gud öppna människors hjärtan och välsigna sitt ord så att många, många flera må förenas i lovprisningen till Honom:

Han som har makt att bevara er från fall och föra fram er fläckfria och jublande inför sin härlighet – den ende Guden, vår Frälsare genom Jesus Kristus, vår Herre – honom tillhör ära, majestät, valde och makt före all tid, nu och i all evighet. Amen.

Luke Wolfgramm, pastor och missionär i Ryssland (avslutningspredikan vid KELK-mötet i Finland den 29 maj 2016)

Pastor Luke Wolfgramm predikar.

Gudstjänstdeltagare vid KELK-mötet i Finland

Sista helgen i maj 27–29.5 samlades europeiska representanter från Novosibirsk i öst till Lissabon i väst till KELK-konferens på Lepikko lägergård i Korsholm utanför Vasa.

Läs mera om konferensen på sidorna 12–14.

Det kristna svaret på islam

Flyktingarna som de senaste åren kommit till Sverige har påverkat det politiska livet i hög grad, och man har sett både svårigheter och möjligheter med mottagandet. Till stor del kommer flyktingarna från länder med övervägande muslimsk befolkning. Många har muslimsk bakgrund men det finns även kristna bland dem. Nu är det lite svårt att få grepp om vilken religion flyktingarna har eftersom religiös övertygelse räknas som en känslig personuppgift som myndigheterna inte får registrera. Därför ställer man inte ens frågan. Det har lett till svårigheter i mottagandet, då det kan innebära fortsatt förföljelse av kristna om kristna och muslimer blandas i flyktingförläggningarna. På många sätt kunde mottagandet vara bättre om myndigheterna i högre grad tog hänsyn till flyktingarnas religiösa övertygelse. Vi kristna kan också bli bättre på att ta hand om flyktingarna om vi sätter oss in i deras övertygelser. Det har inte funnits någon brist på människor som behöver höra evangeliet i Sverige, men många har i alla fall fått möjligheten. Nu har vi som kristna en ny situation där vi dagligen möter människor som inte haft någon möjlighet att få höra evangeliet tidigare och dessutom behöver mycket medmänsklig hjälp. Den bibelstudieserie som LBK nu annonserar syftar till att vi ska bli bättre på att möta de muslimer som valt att ta sin tillflykt till vårt land.

Jag vill slå ett slag för Nabeel

Qureshi och hans föreläsningar och debatter som man kan följa på Youtube. För alla er som inte förstår engelska kan jag rekommendera hans bok "Jag sökte Allah och fann Jesus". I boken berättar han om sin muslimska uppväxt och identitet, och den långa svåra vägen att bli kristen. Och för er som förstår engelska rekommenderar jag att söka hans namn på Youtube. Den senaste föreläsningen jag hörde/såg heter *Jesus and the Christian Response to Islam*. Föredraget publicerades den 19 april 2015 och hölls i First Baptist Church at the Mall. Det är lite annorlunda, för i många föredrag presenterar han innehållet i sina böcker "Jag sökte Allah och fann Jesus" eller "Answering Jihad", men i detta föredrag framför han många tankvärda saker om Guds kärlek och Kristi lidande. Under hela föreläsningen står han vid en talarstol, men den är i plexiglas så man kan se att han

inte har något manuskript. Han är en mycket inspirerande föreläsare som kan tala så fritt, kunnigt och engagerande om det som ligger honom närmast om hjärtat. Det finns också en video där Nabeel svarar på frågor som heter *Reaching Muslims Through Jesus – Q&A*, publicerad den 5 juni 2013, - en utmärkt inledning till bibelstudieserien "Vittna kärleksfullt för muslimer".

På frågan om var man ska börja för att nå muslimer med evangeliet svarar han: "Tala med dem – de är bara människor, de vill ha vänskap och relationer som alla andra." Han berättar om sin familj som under alla 35 år i USA aldrig blev hembjuden till någon kristen familj. På 80-talet blev de vid ett enda tillfälle hembjudna av en amerikansk kvinna och hans mor har alltid uppskattat henne för det. Han berättar om en student från Saudiarabien som tog med sig två väskor med gåvor till USA så att han skulle kunna ge en gåva när han blev hembjuden till någon. Efter ett år återvände han med väskorna orörda. Det hände aldrig att han blev hembjuden till någon. Jag tror att förhållandena är ungefär desamma i vårt land. De flesta muslimer har svårt att få kontakt med svenskar även om de skulle vilja det. Nabeel berättar också om hur han som muslim uppfattade kristna som inte delade med sig av sin tro. Det är naturligt för muslimer att tala om det som ligger dem närmast om hjärtat. Så kristna som inte talar om sin tro kanske

inte bryr sig om tron, eller så är det helt okey för dem att muslimerna far till helvetet. Om muslimer i Sverige uppfattar oss kristna på det sättet vore det fruktansvärt, för visst ligger tron oss varmast om hjärtat, och inte vill vi att någon ska gå förlorad. Därför bör vi dela med oss av tron. Och som sagt, en bra start är att börja tala med muslimer och kanske bjuda hem någon. Framför allt, var inte rädd! Som kristna har vi inget att vara rädda för.

Det är en stor uppoffring för en muslim att bli kristen. I regel innebär det att familjen bryter kontakten med dem. Om de kommer från Mellanöstern kan det innebära att de blir dödade om de återvänder dit. Det ska vi också tänka på när vi börjar tala med muslimer eller bjuder hem någon. Om vi bara talar med dem eller bjuder hem dem för att få tillfälle att evangelisera en enda gång så är det att utnyttja dem, och de genomskådar sådant. Det tar i regel lång tid för en muslim att bli kristen och de behöver verklig vänskap som inte är beroende av om de blir omvända eller inte. Nabeel talar många goda ord om sin vän som inte gav upp vänskapen fast han stod emot evangeliets budskap i fyra år.

Några saker tar han upp, som bibelstudiematerialet också

nämner, som man absolut inte ska göra första gången man har muslimska gäster: bjud inte på fläsk eller alkohol, tänk också på att produkter från gris finns i mycket som är ätbart, bl.a. godis (gelatin), ta ut hund eller katt, lägg inte benen i kors så att du blottar fotsulan mot gästen, förvara Bibeln på ett vördnadsfullt sätt osv. De uppskattar om du säger att köttet på grillen är halal-slaktat. Men var inte rädd att tala om religion. De förväntar sig att vi ska tala om vad som ligger oss varmast om hjärtat. Fråga vad de tror, för det vet du inte. Även om vi i studiematerialet lärt oss en del om islam, så vet vi ändå inte vad våra muslimska vänner tror förrän vi frågat dem.

Det kan vara svårt att första gången börja tala om Gud som vår och Kristi Fader, att Jesus är Guds Son och att vi är Guds barn. En muslim får från barndomen lära sig att Gud inte är en Fader och att han inte har någon son eller några barn. Men liksom alla behöver de höra lag och evangelium. Islam är en religion med många yttre bud som ska iakttas, bland annat bön fem gånger per dag. Deras bön är inte en bön i kristen mening, en begäran eller en tacksägelse i tron på Jesus. Det är snarare en mekanisk recitation av verser ur Koranen. Men disciplinen är många

gångar imponerande. Tänk om alla kristna i kristen frihet valde att ta paus fem gånger om dagen för att repetera minnesverser ur Bibeln, be förböner i Jesu namn och tacka Gud, eller i alla fall sköta sin morgonbön och aftonbön – vilken skillnad i helgelse och i arbetet för Kristi rike. Liksom alla människor måste muslimer få höra att Gud inte är som en människa som bara ser till det yttre utan han ser till hjärtat. Den onda begärelsen är också en synd som fördömer. Vi har inte något att berömma oss av inför Gud. Men till skillnad från islam förkunnar Bibeln att Gud älskar syndare. Jesus omgav sig av syndare och publikaner. Läs exempelvis Lukas 15:e kapitel, i alla fall de första 10 verserna, eller berättelsen om hur Jesus förlät den lame som man firade ner framför honom genom en öppning i taket och hur Jesus visade sin makt att förlåta genom att bota. Över huvud taget kan de vara nyfikna på vad som står i evangelierna om Jesus, för Koranen nämner Jesus som en stor profet. Studiematerialet ger tips om vad de hört om Jesus och vad de behöver höra om honom.

Guds välsignelse och kraft när ni vittnar för era muslimska vänner – var inte rädda.

Stefan Hedkvist

Vittna kärleksfullt om sanningen för muslimer

Boken är översatt från engelska och utgiven av Lutherska Bekännelsekyrkan.

Kan köpas i Biblion eller Lepplax bykyrka i samband med gudstjänster. En upplaga med några tryckfel finns för 5 €. Normalpris 10 €.

Den serie "Islam och kristendom" som hölls i Biblion våren 2016 avslutas med ett föredrag och efterföljande samtal 25.8 kl 19.

Guds barn eller Guds barnbarn?

Alla är ni Guds barn genom tron på Kristus Jesus. Alla ni som blivit döpta till Kristus har iklätt er Kristus (Gal 3:26-27).

De kristna kyrkorna i västvärlden står inför många utmaningar. Omvärlden sekulariseras, den som bekänner sin tro på Bibeln förlöjligas och det blir allt svårare för de kristna samfundet att framstå som relevanta för nutidsmänniskan. Varför skulle någon konvertera till kristendomen? Vad har man för nytta av att börja gå i kyrkan på söndagarna när man nätt och jämnt hinner med allt det som man borde hinna med i vår stressiga del av världen? Varför skulle man börja rätta sitt liv efter en flera tusen år gammal bok när vi, tack vare vetenskapen, är så upplysta nuförtiden? Varför skulle just kristendomen vara den religion som ger de bästa svaren på livets stora frågor? I takt med att västvärlden avkristnas vinner österns religioner terräng. Den kristna kyrkan i västvärlden lever sannerligen inte i några väckelsetider just nu. Det är tvärtom en mycket sövande tid vi lever i.

Det är inte bara för icke-kristna som kristendomen håller på att bli irrelevant. Även för de kristna är dagarna så fyllda med arbete, hobbyer, sociala medier och aktiviteter så det blir svårt att hinna umgås med Jesus och hans ord. Vad tillför det egentligen? Vad får jag ut av att gå i kyrkan på söndagen? Det finns ju så mycket annat roligt att göra då: umgås med familjen,

motionera, träffa vänner, hänga på stan o.s.v. Och varför skulle jag läsa min Bibel varje dag? Det finns så mycket annat att göra på kvällarna som är mera intressant: titta på film med någon vän, Facebook, Twitter och andra sociala medier. Kanske är kalendern fullbokad, inte bara på dagarna utan också kvällstid? Så ter sig livet allt som oftast för oss kristna. Kyrkibesöken blir allt mera sporadiska, vi umgås sällan med kristna vänner och bibelläsning och andakt är satta på undantag. Vårt liv är ett jagande efter vind, det är så mycket vi vill göra. Ofta rent av så mycket att vi glömmer fråga Gud vad han vill med våra liv. Vad hade han för tankar med oss när han gav oss det andliga livet, när han iklädde oss Kristus i dopet? Av alla människor i världen valde han oss till sina barn. Men betyder det något för oss att vi får vara Guds barn? Eller är det en titel bland alla andra? Det kanske är en del av det vi är, men är det viktigare än vårt yrke, är det viktigare än att vi är någons make eller maka, någons pojk- eller flickvän, någons förälder eller någons vän? Vem kommer i första hand? Om resten av familjen planerar en söndagsutflykt, eller om vännerna vill spela fotboll samtidigt som Gud inbjuder till gudstjänst, vad väljer vi? Om en vän vill bjuda på lunch samtidigt som Gud inbjuder till nattvard, vad gör vi då?

Det vi väljer i sådana situationer beror ytterst på vår relation till Jesus. Lever vi i en sund rela-

tion till honom kommer det att påverka de val vi gör. Känner vi tacksamhet över syndernas förlåtelse i Kristus vill vi säkert vårda relationen till honom. Men är det å andra sidan så, att vi känner Jesus som en bekant till mamma, pappa, mormor eller farfar, någon som de brukar tala om och be till, då är det illa ställt med vår gudsrelation. Om vår relation till Gud går genom en annan människa är vi inte längre Guds barn utan i bästa fall hans barnbarn, d.v.s. barn till bekännande kristna, Guds barn. Har vi ingen tro på Kristus, behöver vi honom inte, då är vi inte Guds barn. Det är genom tron på Jesus vi är Guds barn. Att våra föräldrar går i kyrkan och läser sin Bibel, det hjälper oss inte. De kan inte medla för oss inför Gud. Att vara barn till Guds barn medför ingen arvsrätt till himlen.

Men väljer vi alltid, eller i regel, karriären före vårt kristna kall, fotbollen före kyrkan, vännerna före Vännen, familjen före församlingen, så är det inte fotbollen, vännerna eller vår jordiska familj det är fel på utan vårt hjärta. Då har vi inte förstått vad vi är utan Jesus. Då har vi glömt bort vad det vill säga att människan är en evighetsvarelse. Vi har glömt bort hur kort vårt jordiska liv är mot evigheten. Vi tänker då inte på vad det betyder att få tillbringa evigheten i Guds gemenskap och vad det skulle innebära att tillbringa den i helvetet. I himlen bjuder Gud sina barn på feta rätter och

klarat vin (Jes 25:6). De som befinner sig i helvetet får inte ens en droppe vatten (Luk 16:24). Det är detta helvete vi alla har förtjänat. Vi är födda med ryggen mot Gud. Men vi har, genom Guds oförtjänta nåd, upptagits till hans barn, räddats från döden. De flesta av oss döptes som barn och förenades med Kristus i dopet. Många fick också växa upp i kristna hem och fick god, kristen undervisning både hemma och i kyrkan och på detta sätt fick vi lära känna Jesus och allt vad han har gjort för oss. Någon av oss föddes kanske på nytt genom det predikade evangeliet. Oavsett vilket nådemedel Gud har använt för att föda oss på nytt, så har det skett utan vår medverkan, endast på grund av Guds stora nåd. Gud har också bevarat oss i tron genom nådens medel och genom tron är vi fortfarande arvingar till det eviga livet. Men detta bevarande i tron sker, det också, endast genom nådens medel. Paulus skriver till Timoteus om Bibeln, *som kan göra dig vis så att du blir frälst genom tron på Kristus Jesus* (2 Tim 3:15). I Psalm 119:9 ställs frågan: *hur kan den som är ung hålla sitt liv rent?* Svaret ges i samma andetag: *genom att hålla sig till ditt ord.* Vi behöver påminnas om alla de välgärningar som Gud har gjort för oss och framför allt om den största av dem alla, att han offrade sin enfödde Son för våra synders skull. Detta är Bibelns huvudbudskap och om detta påminns vi också på ett kraftigt sätt när vi firar nattvard. Varje gång vi firar nattvard *förkunnar vi*

Herrens död till dess han kommer” (1 Kor 11:26). Ett flitigt bruk av Guds ord och sakramenten är något livsviktigt med tanke på vår andliga hälsa.

Träning och kroppsideal är något verkligt kännetecknande för vår tid. Träning är något som inte bara hör till vardagen för toppidrottsmän utan det är något som gemene man utövar. Att träna och hålla sin kropp i form är sunt och viktigt, men för en kristen är det av mycket större vikt att ge näring åt vår inre människa genom att bruka nådens medel. Paulus skriver: *Fysisk träning är nyttig på sitt sätt, men gudsfruktan är nyttig på allt sätt, för den har löfte om liv, både för den här tiden och den kommande* (1 Tim 4:8).

I första korintierbrevet hämtar Paulus också en liknelse från idrotten då han skriver: *Vet ni inte att av alla löparna som springer på arenan är det bara en som får priset? Spring så att ni vinner det. Alla som tävlar måste ha disciplin i allt – de gör det för att vinna en segerkrans som vissnar, vi för att vinna en som aldrig vissnar. Jag springer alltså inte utan att ha målet i sikte, jag boxas inte likt en som slår i tomma luften* (1 Kor 9:25-26). Paulus var en ambitiös kristen. Han hade målet i sikte och han inrättade sitt liv utgående från det målet. Det är bara Gud som kan bevara oss i en sann tro på Kristus, den saken bör stå klar för oss. Men lika klart är det att han har valt att endast göra det genom ordet och sakramenten. Har vi därför samma mål med våra liv som

Paulus hade så ska vi flitigt bruka dessa medel. Vi ska flitigt delta i våra gudstjänster, delta i nattvarden, vara måna om den dagliga bibelläsningen och andakten. Detta är att träna och springa i andligt hänseende och genom en sådan träning hålls själen i ett gott skick och vi hålls vakna i en sövande tid.

Liknelsen om de oförståndiga jungfrurna är ett varnande exempel på hur Guds barn riskerar att somna in, att förlora tron när väntan blir lång. Resultatet blev att de inte blev igenkända av brudgummen och de fick därför inte vara med på festen. Gud känner sina barn, men barnbarnen kommer på den yttersta dagen att få höra de förskräckliga orden ”Jag känner er inte.” Guds barn är vi genom tron, läste vi i versen från Galaterbrevet 3. Har tron fått för lite näring så att den har dött ut, så är vi inte längre Guds barn. Då hjälper det inte att lyfta fram våra meriter, vår förnämliga släkt, att våra föräldrar minsann var kristna eller att morfar eller farfar var med och grundade bekännelsekyrkan. Guds barnbarn är okända i himlen. Det är bara barnen som är arvingar och går det himmelska arvet förlorat så är allt förlorat. För evigt. Därför gäller det att vaka, att bruka nådens medel, att läsa Bibeln och umgås med Guds folk. *Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem, och de följer mig. Jag ger dem evigt liv. De ska aldrig någonsin gå förlorade, och ingen ska rycka dem ur min hand* (Joh 10:27-28).

Hans Ahlskog

Kommande händelser 2016

Ordinarie verksamhet i Lepplax: ungefär tre söndagar per månad, normal gudstjänsttid 13.00 (se avvikelser i webbkalendern på sanktjohannes.info och annons i Österbotens Tidning).

Sommarmånaderna: 17.7 kl 14 friluftsgudstjänst i Lepplax kl 14; i bykyrkan 24.7 kl 18; 7.8 kl 10; 21.8 kl 10.

Ordinarie verksamhet i Vasa: söndagar jämna veckor gudstjänst kl 11 i Biblion (ingen gudstjänst 17.7 och 31.7).

Utlokaliserad gudstjänst vecka 29. För annonsering se Vaasan Ikkuna/hengelliset och puff i Vasabladet. Bibelhelg 24–25 september.

Lutherska bekännelsekyrkan, www.bekannelse.se:

LBK:s årskonferens och sommarläger 27–31.7.

Ungdomsläger på Breviks lägergård, Norrköping 12–15.8.

Kyrkhelg i Ljungby, 5–6.11.

Vänner för evigt

17-19 juni ordnades ett läger för vuxna på Hjortbergagården strax utanför Ljungby. Pastor Don Patterson från Austin, USA, var kallad att med sin fru Mary som stöd undervisa om relationsfrågor. Redan på torsdagen samlades pastorer och studenter med Don till en heldags pastoralkonferens medan damlaget tillbringade dagen med Mary. Dagen inleddes med en gemensam andakt av Stefan Hedqvist.

På pastorskonferensen samtalade vi bl.a. om evangelisation och samhällsengagemang, ungdomar och sex, samboförhållanden och skilsmässor. En mycket givande och inspirerande dag. Vi fick genom många exempel lära oss att hjärtats omvändelse leder till en förändring i livet. Dagen avslutades med gemensam kvällsandakt av Peter Öman och till sist en utblick över läget i våra församlingar. *(David)*

Damlaget samlades först runt Mary som ledde ett förtroendefullt samtal. Olika bekymmer och glädjemen tog upp och det var stärkande att få ta del av gemenskapen. Efter samtalen blev det ett besök på Kosta Boda glasbruk. Där förevisades glasblåsning och det fanns möjlighet att besöka utställningar med diverse glaskonstverk. Efteråt fick konditori Fenix i Emmaboda

ta emot damlaget och det vackert vintageinredda kaféet bjöd på en tillbakablick till svunna årtionden. *(Marika)*

Vuxenlägret inleddes med en kort morgonandakt av Don. Temat under dagarna var "Vänner för evigt". Första ämnet handlade om den kristnes identitet. Vem är jag i Guds ögon? Vi lärde oss att se på oss själva och säga "Jag är ett djupt älskat, högt värderat Guds barn, utrustat för uppdraget att vinna lärjungar till Jesus i en avfallen värld." Detta lade grunden för hela helgen. Vi fick erfara hur mycket rik undervisning som rymdes i ämnena "Skapade att vara vänner", "Hängivna vänner" och "Lyckliga vänner". Kvällen avslutades med andakt av David Åkerlund.

Efter lördagens morgonandakt fortsatte Don tala om vänskap, bl.a. i äktenskapet. När man väljer livskamrat är det viktigt att börja med vänskap. Praktiska råd gavs bl.a. om ärlighet, respekt och återhållsamhet. Äktenskapet är Guds verk och samlivet en gåva av Gud till de gifta. Att leva som sambo är att leva i disharmoni med Guds vilja vilket är synd. Ämnet "Andliga vänner" handlade om bönelivet i äktenskapet och med trossyskon. Bönen kan ske med enkla ord. När vi ber Gud om hjälp innebär det

att han tar över ansvaret och vi slipper bekymra oss. Sista ämnet var "Evangelisation" då vi genom en rad konkreta exempel fick inspiration till hur vi kan gå till väga utan att krångla till det. Don betonade starkt att vår uppgift är att så ordet i tid och otid. Tala med dem du möter om din tro och framför allt om Jesus. Men visa först äkta intresse för dem och fråga dem vad de tror. En kort andakt av Bjarte Edvardsen satte punkt för en rik dag.

Det var många tårar som rann och många stärkande ord sades. Don målade med ord upp många talande bilder om Guds oförtjänta kärlek till syndare, både genom gripande exempel från egna erfarenheter och från bibelberättelserna. Allt översattes på ett förtjänstfullt sätt till svenska av Peter Öman.

Dagarna avslutas med gudstjänst och kyrklunch i Markuskyrkan i Ljungby. Gå till S:t Markus hemsida och lyssna på denna trösterika predikan! Vi tackar Gud för våra vänner Don och Mary och för allt han gett oss genom dem under detta veckoslut.

Tack för allt!

David o Marika

Don Pattersons lektioner och söndagens predikan i Markuskyrkan finns på www.bekannelse.se

140 års-jubileum i Tyskland

Evangelisk-lutherska frikyrkan i Tyskland (ELFK) firade i samband med sin kyrkosynod i Zwickau-Planitz den 20-22 maj 2016 140 år som fri bekännelsekyrka. Under rubriken ”Arvet från fäderna - 140 år ELFK” höll Dr Gottfried Herrmann ett uppskattat jubileumsföredrag, uppdelat på två dagar. Här följer i sammandrag en del av föredragets innehåll:

Synodens grundande

Den 16-17 augusti 1876 kom fem pastorer och sex delegater samman i Dresden för att besluta om grundandet av en gemensam synod. Fyra fria lutherska församlingar hade sedan 1871 uppstått i Sachsen: i Dresden, Zwickau-Planitz, Chemnitz och Crimmitschau. Bland pastorerna kan nämnas Friedrich Ruhland och Georg Stöckhardt från Planitz och Heinrich Z Stallman från Dresden. Under åren före 1876 hade framför allt pastor Ruhland bemödat sig om att knyta kontakt med andra fria lutherska församlingar. 1877 växte antalet församlingar i synoden till nio.

Namnet *synod* kommer från grekiskan och betyder ”gemensam väg” eller ”tillsammans på vägen” (*syn* = tillsammans + *hodos* = väg). De små och unga församlingarna såg att de behövde reglera många ting tillsammans. Det gällde bl a övervakning av renhet och enhet i läran, gemensamt försvar och utbredande av den evangelisk-lutherska kyrkan, spridning av den heliga Skrift och god luthersk litteratur, utgivning av en kyrkotidning, ansvar för utbildning av blivande pastorer och lärare.

En församlings anslutning till

en synod är en frivillig sak. Men det är nödvändigt, som Luther påpekar, att kristna erkänner enheten i tron som en Guds gåva och slår vakt om den. När en församling frivilligt ansluter sig till en synod, förpliktar den sig att följa vissa gemensamma ordningsregler för kärlekens och fridens skull. För kärlekens skull är också ordning nödvändig i kyrkan. ”Gud är inte oordningens Gud utan fridens... Låt allt ske värdigt och med ordning” (1 Kor 14:33, 40). Annars gör vi det lätt för djävulen att skapa förvirring och anstöt. C F W Walther betonar: ”När någon träder in i en synod, gör han det fast besluten att han hjärtans gärna vill underkasta sig denna ordning. Även om Herren Kristus inte har föreskrivit någon synodalordning, så har han dock föreskrivit att vi ska älska varandra och att vi inte ska söka vårt eget bästa utan andras.” För ”gemensam väg” eller ”tillsammans på vägen” (= *synod*) är det viktigt med kontinuitet och stabilitet i läran och förkunnelsen. Till detta bidrar föredrag vid kyrkokonferenser (synodmöten), pastoralkonferenser och gemensam pastorsutbildning.

En fri bekännelsekyrka

Våra fäder var övertygade om att en fri bekännelsekyrka bäst stämmer överens med de bibliska grundsatserna. Vår Herre Kristus säger till sina lärjungar, när de strider om vem som är främst: ”En är er Mästare och ni är alla bröder... Den som är störst bland er ska vara de andras tjänare” (Matt 23:8, 11). Och aposteln Petrus förmanar framför allt pastorerna som församlingarnas herdar: ”Var

herdar för Guds hjord hos er och vaka över den, inte av tvång utan frivilligt, så som Gud vill, inte för egen vinning utan med hängivet hjärta. Uppträd inte som herrar över dem som anförtrotts er, utan var föredömen för hjorden” (1 Pet 5:2f). I harmoni med dessa ord säger Luther i Schmalkaldiska artiklarna: ”Därför kan kyrkan aldrig på bättre sätt styras och bevaras än om alla lever under ett huvud, Kristus, och om alla biskopar (pastorer), som är lika med hänsyn till ämbetet om ock olika med hänsyn till gåvorna, håller ivrigt samman i endrätlig lära, i tro, sakrament, böner och kärlekens gärningar osv” (SA del II:iv, par. 9, SKB 1957, s 320f).

Man har beskyllt våra fäder för att ha lämnat ”landskyrkorna” lättvindigt. Det var tvärtom tungt att tvingas träda ut ur sin ”Landeskirche” (statskyrka), att skilja sig från den församling man växt upp i, att lämna sina vänner och släktingar och avstå från de vackra och ärevärdiga kyrkobyggnaderna. Melancton berör denna svårighet i Traktaten ”Om påvens makt och överhöghet”: ”Det är tungt att avvika från så många folks gemensamma mening och kallas schismatiker. Men Gud bjuder med sin myndighet alla att inte ta någon befattning med eller försvara ogudaktighet och orättfärdig grymhet” (Traktaten par. 42, SKB s 348).

Att det i den kristna kyrkan om och om igen dyker upp villfarelser och att också pastorer och teologer motsäger Guds ord, det är ingenting nytt. För detta varnar redan aposteln Paulus: ”Jag uppmanar er, bröder, att se upp för dem som skapar splittring och väcker anstöt

mot den lära som ni har fått undervisning i ..." (Rom 16:17). Att sådant förekommer är inget nytt. Men avgörande är hur man inom kyrkan tar itu med detta. Aposteln Paulus låter sin varning för falska lärare åtföljas av orden: "*Håll er borta från dem!*" Det betyder: Fortsätt inte i gemenskap med dem, så att ni erkänner dem som lärare och låter dem verka bland er. Överallt där man lämnar Bibelns ofelbarhet och klara budskap kommer man förr eller senare gå vidare och överge själva centrum i Kristi lära. Kärlekens apostel Johannes varnar: "Den som går vidare och inte blir kvar i Kristi lära, han har inte Gud. Den som blir i hans lära, han har både Fadern och Sonen. Om någon kommer till er och inte har med sig denna lära ska ni inte ta emot honom i ert hem eller hälsa honom välkommen. Den som välkomnar en sådan gör sig medskyldig till hans onda gärningar" (2 Joh 9-11).

Vad är unikt med vår kyrka?

Finns det något hos oss, som man bara finner i vår kyrka och våra systerkyrkor? Ja, det handlar om fasthållandet vid de centrala grundsatserna i luthersk teologi och kyrka: *Av nåd allena* (sola gratia) och *genom den heliga Skrift allena* (sola scriptura). Dessa båda hör samman som de två brännpunkterna i en ellips. Dessa båda är aktuella än någonsin.

1) Nåden allena

Detta första "allena" handlar om vår tros innehållsliga centrum och inkluderar "Kristus allena". Födda som syndare förtjänar vi Guds vrede. Vi är upproriska mot Gud. Ur denna nöd räddar oss Guds nåd allena i och med Kristi ställföreträdande offer. Detta står i tydlig kontrast mot vad de flesta av våra medmänniskor tror idag. De utgår ifrån att människan är god i sig och på sin höjd blir fördärvad genom miljö/omgivning.

Därför behöver hon egentligen inte sina synders förlåtelse utan i bästa fall en anledning att upptäcka och förverkliga det goda hos sig. Teologisk "hjälp till självhjälp" skulle man kunna kalla det. Denna människobild är idag mycket omtyckt. Den ser optimistiskt på människan. Hon kan i alla livets skiften bestämma över sig själv, t o m ett självbestämmande om sin död.

De flesta kyrkor kan hänvisa till Guds nåd, men i den meningen att människan själv måste prestera ett bidrag till sin frälsning. Detta gäller inte bara den romersk-katolska kyrkan utan också s k lutherska "Landeskirchen" (nationskyrkor), för att nu inte nämna reformerta frikyrkor som alltid lägger stor vikt vid människans medverkan till sin frälsning. När vi i motsats till detta bekänner oss till den bibliska människobilden, står vi ganska allena.

2) Den heliga Skrift allena

Det andra "allena" avser den heliga Skrift som enda källa och norm för kyrklig lära och praxis. Här bekänner vi med Konkordieformeln: "Vi tror, lär och bekänner, att den enda regel och norm, varefter alla läror såväl som lärare bör prövas och bedömas, endast är Gamla och Nya testamentets profetiska och apostoliska skrifter, som det står skrivet: 'Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig', Ps 119. Och den helige Paulus skriver: 'Även om en ängel kom från himlen och predikade annorlunda, så ska han vara förbannad', Gal 1 (Epitomé, regel och norm, par. 1, SKB 499).

Detta är den andra brännpunkten i den teologiska ellipsen. Vi är eniga i övertygelsen att den heliga Skrift är oinskränkt Guds ord och uppenbarelse till oss människor. Den innehåller inte bara här och där Guds ord eller blir vid vissa tillfällen Guds ord när de träffar oss. Den är Guds ord. En biblisk respekt för Guds ord möter vi numera sällan. Vi kan finna den i vissa evangeliska kretsar. Men där

brister det ofta när det gäller det första "allena", då man företräder synergistiska uppfattningar. Man kan i ett förment bibeltroget fasthållande vid den heliga Skrift ändå ta miste när det gäller Bibelns centrala lära om rättfärdiggörelsen och helgelsen.

Båda brännpunkterna i ellipsen hör samman. Man kan inte ha den ena utan att ha den andra. "Nåden allena" kan man inte i längden behålla, när man släpper in bibelkritik. Det börjar alltid med att man ifrågasätter enskilda bibelutsagor eller läror. Efter någon tid visar det sig att också helt grundläggande läror i Bibeln relativiseras som inte längre tidsenliga.

Hur ska vi förhålla oss till vårt arv?

Dr Herrmann avslutade sitt föredrag med ovanstående fråga. Svaret blev:

1) Vi har stor anledning till tacksamhet

Att våra församlingar har överlevt svåra tider är allt annat än vår förtjänst. Vi kan bara med patriarken Jakob bekänna: Herre, vi är inte värdiga all den nåd och trofasthet som du har visat dina tjänare (se 1 Mos 32:10).

2) Vi har uppgiften att bevara arvet

Det är en dyrbar gåva. Var finner vi idag evangeliet om Kristus i hela sin klarhet – inte förfalskat genom bibelkritik eller dolt genom synergism? "Så säger han som är helig och sann, han som har Davids nyckel, han som öppnar så att ingen kan stänga och stänger så att ingen kan öppna: Jag känner dina gärningar. Se, jag har ställt en dörr öppen för dig som ingen kan stänga, för din kraft är liten och du har hållit fast vid mitt ord och inte förnekat mitt namn... Jag kommer snart. Håll fast vid det du har så att ingen tar din krona" (Upp 3:7-8, 11).

3) *Vi har uppdraget att ge vidare vad vi fått ärva*

”Tradition är inte att bevara aska utan att ge flammen vidare.” Hur vi ska hantera vår anförtrödda skatt visar Herren Jesus i liknelsen om talenterna (Matt 25:14ff). Det personliga samtalet är alltid den bästa reklamen för vår tro, just i vår så avkristnade omgivning. Av avgörande betydelse är att vi vet varför vi är kristna och varför vi tillhör denna kyrka och ingen annan. Med ett klart på Bibeln grundat budskap om Jesus Kristus som Frälsaren behöver vi inte gömma oss. När vi med andra talar om vår tro och därvid inbjuder också dem

att tro på Kristus, då får det inte vara en tung pliktutövning för oss. Det kan bara ske av tacksamhet över att det oförfalskade evangeliet kommit till oss. Då kan det gå med oss som med aposteln, som inför stora rådet bekände: ”Vi för vår del kan inte hålla tyst med vad vi har sett och hört” (Apg 4:20).

Vi är inte den enda saliggörande kyrkan. Vi vet att överallt där evangeliet klart förkunnas finns det troende, också i andra kyrkor. Vi är inte heller någon felfri kyrka utan brister. När det gäller synder och fel står vi andra på intet vis efter. Men vi bemödar oss om att leva i enlighet med Guds ord och alltid låta oss korrigeras av detta ord.

Epilog

Det finns många likheter mellan ELFK:s tillblivelse och LBK:s 98 år senare. De både brännpunkterna i den teologiska ellipsen (Skriften allena och Nåden allena) stod i centrum också i början av 1970-talet när LBK växte fram. En rad skrifter om Bibelns sanning och bibelkritikens ohållbarhet gavs ut, likaså skrifter om Rättfärdiggörelsen, innebörden av Nåden allena och en rätt åtskillnad av lag och evangelium. Likaså går motståndet igen när det gäller ett lämnande av nationskyrkor (statskyrkor).

Seth Erlandsson

Andens enhet

Inledningsandakt på KELK Europa, 27 maj 2016.

Välkomna, kära bröder och systrar, till de tusen sjöarnas land långt norr i Europa! Vi är glada över att ni har tagit er tid att resa till Vasa i Finland från kontinentens yttersta gränser denna sista helg i maj. Vi är glada över att se er alla här eftersom ni betyder så mycket för oss. Som små lutherska bekännelsekyrkor från hela Europa är vi förenade i samma tro och samma bekännelse. Detta är en dyrbar enhet.

Denna enhet är Andens enhet. Det är den helige Ande som har skapat denna enhet. Det är inte vårt verk på något sätt. Vi kan frestas säga att det är på grund av att vi diskuterade och samtalade och skrev och bad och andra saker som gör att vi är där vi är i dag, i denna välsignade gemenskap. Men faktum är att Andens enhet som existerar mellan alla kristna i denna värld och som uttrycks synligt vid denna konferens är Andens verk allena.

Paulus skriver i sitt brev till efe-

sierna om en enhet som redan existerar. ”*Gör allt ni kan för att bevara Andens enhet genom fridens band.*” (Ef 4:3) Detta är en existerande enhet, inte skapad av människor, utan av den helige Ande. För den naturliga människan är det omöjligt att etablera en enhet av detta slag, men han är fullt kapabel att förstöra den. Det är därför aposteln förmanar oss att bevara denna enhet genom fridens band.

Det är friden som ska bevara vår dyrbara enhet med våra trossyskon, både hemma och mellan våra kyrkor. Denna frid som aposteln

talar om utövar vi genom att vara fullkomligt ödmjuka och milda, genom att vara tålmodiga och ha överseende med varandra i kärlek. Genom att göra detta bevarar vi friden. Men vi vet alla att vi som syndiga människor ofta inte klarar av att göra detta som vi borde. Vi misslyckas alla i vår fredsbevarande gärning. Tålmodet är ofta svagt. Mildheten frånvarande. Överseendet felar.

Trots våra bristfälliga försök att göra som Paulus förmanar oss, att bevara Andens enhet, så behöver vi inte misströsta. Som vi märkte så

är Andens enhet något som redan existerar mellan oss. Den skapades vid vårt dop. När vi blev döpta i den treenige Gudens namn så gick vi från att vara Guds fiender till att bli hans barn. Det löste vårt problem. Gud är vår kära far som vakar över sina kära barn. Han bevarar oss.

Han sände sin egen son Jesus Kristus för att uppfylla alla hans bud. Jesus uppfyllde också denna förmaning från Paulus genom att vara fullkomligt ödmjuk och mild, tålmodig, överseende med oss i sin stora kärlek. Jesus har gjort allt detta. Han har gjort det fullkomligt under sitt liv på jorden och genom sitt lidande och sin död på korset. Där vi regelbundet misslyckas att uppfylla dessa saker, så har Jesus uppfyllt allt detta en gång för alla. Han har gjort det för oss och till vår fördel.

Efter sin himmelfärd sitter Jesus nu vid Faderns högra sida och regerar till det bästa för sina barn här på jorden. Så medan vi som Guds barn gör allt vi kan för att bevara Andens enhet genom fridens band så är detta något som den allsmäktige Sonen vakar över och bevarar. Den treenige Guden är med oss och bevarar denna dyrbara enhet när vi samlas i våra hemkyrkor och som systerkyrkor vid denna konferens. Det behagar Gud när vi samlas i hans namn som bröder och systrar förenade i *en* tro.

Må Gud vaka över oss vid denna konferens när vi samlas i Jesu namn. Må han välsigna vårt arbete med att bevara Andens enhet genom fridens band. I hans namn samlas vi här. I hans namn lever vi våra liv som troende i våra dagliga liv i våra hemländer. I honom lever vi. I honom dör vi. Honom tillhör äran, för evigt och alltid. Amen.

Oyvind Edvardsen

KELK Europa, Finland 2016

Ett bildgalleri från majkonferensen finns på <http://sanktjohannes.info/media/bildgalleri/>. Se även sida 2 med gudstjänstpredikan av Luke Wolgramm, inledningsandakt på föregående sida och nästa sida där Egil Edvardsen, LBK Norge, berättar om dagarna. Hans text har också ingått i den norska Bibel og Bekjennelse.

Alla föredrag delades ut så att deltagarna i detalj kunde ta del av framställningen. Konferensspråket var engelska. Närmast kameran Artur Villares, Portugal, samt Aarne Erkkilä och Juhani Viitala, SLT Finland.

Under dagarna presenterades de olika kyrkorna i tur och ordning som traditionen bjöd. Här berättar Martin Wilde om sin kyrka, ELFK i Tyskland. På skärmen visas det forna delade Tyskland. ELFK finns i det forna Östtyskland. Texten lyder, i svensk översättning: "En järnridå – Guds redskap för att bevara evangeliet rent."

KELK-konferens i Finland

Den 27–29 maj 2016 var omkring 50 personer samlade till europeisk KELK-konferens på Lepikko lägercentrum utanför Vasa. Som värd för konferensen stod *Suomen Luterilainen Tunnustuskirkko* och *S:t Johannes ev-luth församling*. Under dessa tre dagar fick deltagarna samlas kring Guds ords förkunelse och undervisning. Det var som vanligt goda möjligheter för samtal med varandra och få höra nytt från de olika bekännelsekyrkorna i Europa.

Med undantag av kyrkorna i Lettland och Bulgarien var alla de europeiska medlemskyrkorna i KELK representerade. Också från Krim-halvön som tidigare hörde till Ukraina, men som nu har annekterats av Ryssland, kom det en representant, pastor Viktor Pashchenko från Sevastopol. Tidigare hörde hans församling till den lutherska kyrkan i Ukraina. Men de såg sig efter hand tvungna att överföra sitt medlemskap till

den ryska systerkyrkan. Orsaken var att de fick stora problem att utöva gemenskap och umgås med sina ukrainska bröder och systrar efter att gränsen mellan Krim och Ukraina blev stängd.

Föredragen vid årets konferens tog utgångspunkt i avslutningen i Herrens bön: *”Ty riket är ditt, och makten och härligheten i evighet. Amen.”* Pastor Pashchenko höll det första föredraget och undervisade om ”Guds rike.” Föredraget om ”Guds makt” var skrivet av pastor Iliyan Itsov från Bulgarien. Efter som han var förhindrad att delta i konferensen lästes hans föredrag upp av pastor Holger Weiss från Tyskland. Det tredje föredraget ”Guds härlighet”, hölls av pastor Egil Edvardsen från Norge. Det avslutande föredraget ”Vad menar vi när vi säger Amen?” hölls av pastor Juhani Viitala från Finland. Efter varje föredrag var det respons och goda och uppbyggliga samtal.

Varje dag inleddes med en morgonandakt och avslutades med en kvällsandakt. Vid den avslutande gudstjänsten predikade pastor Luke Wolfgramm. Han är missionär i Ryssland och har varit där i många år. Han predikade över Judas brev, vers 24–25. Gudstjänsten finns inspelad som video på S:t Johannes webbplats: [http://](http://sanktjohannes.info/)

sanktjohannes.info/.

Konferensen leddes av ordförande i KELK Europa, pastor Holger Weiss från Tyskland, och sekreteraren, pastor Øyvind Edvardsen i S:t Johannes. Pastor Ø. Edvardsen var också liturg vid flera av andakterna.

Nästa år blir det ingen konferens i KELK Europa. Då ska hela det världsvida KELK samlas till en särskild högtidskonferens i Grimma i Tyskland för att fira femhundraårsjubileet för den lutherska reformationen. Nästa möte i KELK Europa blir därför först i 2018 i Plzen i Tjeckien.

Som vanligt reste vi hem med många goda minnen efter KELK-konferensen. Det är till stor välsignelse för våra små bekännelsekyrkor att ha detta forum där vi kan träffas och dela sorg och glädje med varandra. Den kristna gemenskapen i KELK kring Guds ords rena undervisning är till välsignelse och styrka för oss alla. Det som framförallt gör KELK-konferenserna så stärkande och rika på välsignelse, är den trygghet vi har med varandra och vissheten om att vi verkligen är ett – i tro, lära och bekännelse – trots olik bakgrund, språk och kultur, och olika kyrkliga traditioner.

Egil Edvardsen

REBUS

Vilken minnesvers döljer sig bakom rebusen? Om du behöver hjälp kan du slå upp Filipperbrevet 4. Lösningen hittar du på hemsidan: www.bekannelse.se/verksamhet/bibel-och-bekannelse/

En blomstrande tro

*Men en del föll i god jord, och det växte upp och gav hundrafaldig skörd.
(Lukas 8:8)*

Jenny, Jakob, Sara och Kajsa hade fått varsin fin grön krukväxt av farmor och tanken var att de skulle ta hand om dem alldeles själva.

”Om ni är noga med att vattna de här och ge dem växtnäring så kommer de att kunna växa väldigt bra” sa mamma medan hon ordnade plats för barnens blomkrukor i det soliga vardagsrumsfönstret.

Barnens farmor som älskade blommor kom på besök fyra månader senare. Det dröjde inte länge förrän hon la märke till tre ledsna små krukväxter i vardagsrumsfönstret.

”Är det där blommorna som ni fick av mig?” frågade hon sina barnbarn. ”De ser så annorlunda ut!”

”Min har inte vuxit så snabbt” berättade Jakob.

”Och bladen blir bara bruna hela tiden.”

”Har du vattnat den nog ofta?” frågade farmor.

”Njaa... Kanske att jag har glömt det ibland” erkände han.

”Min är här, farmor!” skyndade Kajsa sig att säga.

”Jag glömmet inte att vattna. Men den har bruna blad i alla fall.”

”Hmm... Den får kanske inte nog med solljus när den står så där långt ut på fönsterbrädan” funderade farmor högt.

”Min blomma har väldigt många gröna blad, men inte blir det några rosa blommor på den för det” klagade Jenny. Farmor nickade medkännande.

”Den kanske behöver lite mer växtnäring?” föreslog hon. ”Men var är Saras blomma? Den har väl inte hunnit dö?”

”Näe!” ropade Jenny, Jakob och Kajsa i kör medan Sara snabbt sprang för att hämta sin krukväxt från övervåningen.

”Jag blev tvungen att plantera om den och flytta den till sovrummet” förklarade hon med andan i halsen.

Farmor's ögon blev stora av förvåning när hon såg att Saras krukväxt var alldeles täckt av rosa blommor. Själva blomkrukan gick inte ens att se under alla blommor och blad.

”Den har inte dött, farmor” fnissade Sara. ”Jag har till och med fått sju nya små plantor från den här stora!”

Vår tro är väldigt lik barnens gröna krukväxter. Guds ord är som mat för våra själar. När vi lyssnar till Guds ord planterar den Helige Ande tro i våra hjärtan och ger den näring. Tron är en gåva från Gud, och den blir bara starkare och mer brinnande ju mer vi hör om Jesu stora kärlek till oss.

Jennys, Jakobs och Kajsas plantor växte inte eftersom de antingen saknade vatten, näring eller solsken. Det är precis på samma sätt med vår själ. Om den inte får ta del av Guds dyrbara ord nog ofta så blir tron svagare. Tron dör utan Guds ord.

Vi vill alla att vår tro ska vara lik Saras krukväxt. De rosa blommorna gjorde växten vacker att titta på. På samma sätt önskar vi att vår tro ska slå ut i blom genom att vi gör sådant som är gott i Guds ögon. När vi litar på att Jesus ska ge oss allt vi behöver och ofta lyssnar till Guds ord så kommer vår tro att blomstra precis som Saras blomma gjorde. Jesus ger oss kraft att vara snälla, vänliga och glada. Det är bara han som kan ge oss förmågan att säga nej till djävulen och hans frestelser.

Bön

Käre Jesus, hjälp oss att vilja lyssna till ditt ord. Förlåt oss våra synder och hjälp oss att älska varandra på samma sätt som du har älskat oss. Amen.

*Ur A Few Minutes with Jesus av
Joslyn W Moldstad. Övers. Ingela Edvardsen*

Jag behöver förlåtelse varje dag

Jesus svarade: "Om någon älskar mig, håller han fast vid mitt ord. Och min Far ska älska honom, och vi ska komma till honom och ta vår boning i honom." (Joh 14:23)

SÅ FORT VI FÖDS hit till världen jämförs vi med andra genom vikt och längd. Under skoltiden och som vuxna blir vi jämförda och jämför oss själva med andra människor. Gång på gång ser vi att lika barn leker bäst. Ibland känner vi tillhörighet i en viss grupp, andra gånger hamnar vi vid sidan av.

Men när vi kommer till kyrkan gäller något annat. Kyrkan är den plats där alla hör hemma. I den kristna kyrkan förlåter den helige Ande dagligen mig och alla troende alla synder (Luthers lilla katekes). Det är goda nyheter och det är precis vad vi behöver. I min dagliga kamp att vara den Gud gjorde mig till behöver jag höra lagen dundra. "Se upp om du går din egen väg för domen kommer. Du kommer att bli jämförd med Guds krav på fullkomlighet och du kommer inte att vara tillräckligt bra." Jag behöver och längtar efter att få höra budskapet om förlåtelse i Kristus. Det försäkrar mig om att fastän jag har synder ska den helige Ande inte låta dem skada mig. Kristus har varit fullkomlig i mitt ställe och vunnit frälsning åt mig.

Den Gud som älskar världen så mycket, vår Far i himlen, har visat också mig sin kärlek genom att sända sin Son för att rädda världen och mig från synden och alla hemska följder av synden. Just den Jesus som kom och utförde detta frälsningsverk genom sitt liv, sin död och sin uppståndelse är precis samme Jesus som kommer till oss nu genom sitt Ord och sakramenten och som bor hos oss! Han bor till och med inom oss, här i sin kristna kyrka där han förlåter, styrker, skyddar, försvarar, leder och uppmuntrar oss genom sin helige Ande. Detta förlåtelsens evangelium i Kristus fyller oss med en sådan glädje och gör oss "starka i tron och trons frukter som den helige Ande verkar i oss" (Luthers stora katekes). När du tar itu med dina dagliga uppgifter idag och i morgon, se då dig själv och andra så som Gud ser dig i Kristus: tvättad, ren, förlåten.

Endast din nåd ber jag om, käre Herre. Din död är nu verkligen mitt liv, för du har friköpt mig. Amen.

Ur Meditations